

ske Dilettanter, som vi i Øjeblikket regeres af, har bragt Selvstyret i Miskredit. Enslev kan der ikke regnes med. Han er opslidt. Dersom du vil love mig at tie stille med det, kan jeg betro dig, at han næppe lever Vinteren over. Tyrstrup er og bliver upopulær. Overalt ventes der paa den nye Mand, den virkelige Statsmand, der igen kan bringe den krængede Samfundsskude paa ret Køl.“

Torben Dihmer, der sad tilbagelænet med Armenene paa Bordet og holdt Hænderne omkring sit Glas, sagde efter en lille Pavse:

„Den Dag vil hverken du eller jeg komme til at opleve, Asmus!“

„Hvad vil du sige med det?“

„Jeg tror — for at blive i dit Billede — at vi befinder os paa en Dødssejler, som en skøn Dag gaar tilbunds med os allesammen. Og det kan ingen menneskelig Magt forhindre. Jeg finder det i Grunden ganske rimeligt, at Tyrstrup nu lader Kirkens Mænd komme til. Naar I Læger har opgivet en Patient, overlader I ham jo ogsaa villigt til Præsternes Trøst og det øvrige Begravelsesvæsen.“

„Det lyder ikke opmuntrende. Vil du ikke uden alle Billeder forklare, hvad du mener?“

„Aa nej! Det er jeg helst fri for. Det er — som du siger — ikke noget lysteligt Emne. Idag har du heller ikke Tid til at høre paa mig. Men en Ting vil jeg dog spørge dig om. Jeg har tilfældigt hørt om den Ulykke, der har ramt din Bror. Det forholder sig vel rigtigt?“

„Ja — desværre! Det forholder sig rigtigt.“

„Og Storeholt er blevet solgt?“